

**19. sunnuntai helluntaista - Jukka Kesolan saarna kappalaisen virkaanasettamisessa
20.10.2019 Suvannon kappelilla.**

”Rakkauden kaksoiskäsky”

Tämä kuultu raamatunkohta on varmasti jokaiselle tuttu, vaikkei sitä tästä nimenomaisesta tekstistä tai muusta raamatunkohdasta olisi koskaan kuullutkaan. Rakkauden kaksoiskäsky on iskostettu mieleemme koulussa ja rippikoulussa. Sitä on toisteltu eri tilanteissa elämämme varrella. Tiedämme tai ainakin luulemme mitä se tarkoittaa, ja mitä sen pitäisi tarkoittaa omalla kohdallamme.

Onko asia niin selvä. Ainakin itse olen monesti miettinyt kaksoiskäskyn ns. kolmatta osaa. Rakasta herraa Jumalaasi ja lähimmäistäsi tuntuu selvältä, mutta kun siihen vielä lisätään ”niin kuin itseäsi” asia menee jo monimutkaisemmaksi. Se sisältää vieraan ajatuksen itsensä rakastamisesta. Jotenkin omaan ajatteluun on iskostettu, että itsensä rakastaminen ei ole hyvä juttu, ainakaan, jos siinä mennään liian pitkälle. Suomalainen vaatimaton ajattelu suo hyvän muille, mutta ei oikein itselle. Näin me tietysti juhlavasti ajattelemme, mutta todellisuus on toinen. Sydämen ajatus on aivan eri kuin se miten oikeasti toimimme. Tätä sydämen ajattelua vaadimme helposti toisilta, mutta itsemme vapautamme siitä muitta mutkitta, silmää räpäyttämättä. Jos me kohtelisimme lähimmäisiämme niin kuin toivoisimme itseämme kohdeltavan, maailma, jossa elämme olisi tyystin toisenlainen paikka. Miten paljon hyvää elämässämme olisi kodissamme, työssämme, kaupungissamme, jos toteuttaisimme rakkauden kaksoiskäskyn vaatimuksen.

Rakasta Jumalaasi, rakasta lähimmäistäsi. Kuinkahan moni tohtii sanoa, että nämä lain kaksi tärkeintä käskyä oikeasti toteutuvat omassa elämässä. Vähän huonoja olemme taipumaan kumpaankaan. Miten parhaiten rakastaisin Jumalaa ja palvelisin häntä. Miten parhaiten rakastaisin lähimmäistäni ja palvelisin häntäkin. Kuka on minun lähimmäiseni, Kuka on minun Jumalani? Jokaisella on Jumala. Jokainen uskoo - johonkin. Joku uskoo rahaan, turvaa omaisuuteensa. Toinen asemaansa ja valtaansa. Kolmas uskoo itsensä omaksi jumalukseen ja pelastajakseen. Näin ajateltuna ei taida olla ainuttakaan ateistia, jokaisella on usko johonkin, jokaisella on jumala. Näitten kohdalla emme tosin näe yhteyttä jumalan ja lähimmäisen välillä. Nämä jumalat ovat kylmiä, itsekkyyttä ajavia kuvia, siinä rakkaudessa ei ole sijaa lähimmäiselle

Se Jumala, johon me uskomme on erilainen. Hänen rakkautensa meitä kohtaan on malli siihen miten meidän tulisi rakastaa lähimmäistä. Se ei ole pelkkä malli. Jumala on itsensä antava rakkaus, josta olemme tulleet osallisiksi. Ei ole rakkautta Jumalaan, ellei ole rakkautta lähimmäiseen. Muita palvelemalla palvelemme parhaiten myös Jumalaa ja täytämme hänen tahtonsa.

Eikö tunnukin selvältä ja yksinkertaiselta. Ja kuitenkin ihmisten välillä on jatkuvasti jotakin kränää, jos jonkin laista riitaa, loukkaamista ja loukkaantumista. Kun joku ei hoida tehtäviään jäähtymistä tapahtuu heti moneen suuntaan. Mikä tässä on niin vaikeaa? Onko kuitenkin niin, että kaksoiskäskyn jälkimmäisin osa ”itseäni” määrittääkin itseasiassa elämäämme. Omat tarpeet, omat vaatimukset, oma halu.

Mitä me oikeastaan tarkoitamme, kun puhumme lähimmäisestä. Kuinka suuri on se ympyrä, jonka piirrämme lähimmäisyyden rajaksi. Onko se oma napa, oma perhe, oma suku, suomalainen, eurooppalainen. Maapallo on käynyt pieneksi, lähimmäinen tulee uutisten välityksellä olohuoneeseemme Afrikasta, Aasiasta, kaikilta mantereilta. Suljemmeko silmämme, paadutamme itsemme. Huomaamme, että uutiset pursuavat hätää ja kärsimystä, mikä on aivan todellista. Mutta turtumus tekee passiiviseksi. Hätä ei tunnu todelta, tai on niin kaukainen, etteivät kärsimysten äänet yllä omaantuntoon saakka. Vaikka yltäisikin, omatunto on yllättävän helppo vaimentaa.

Lain kautta Jumala vaatii rakkautta, Kristuksessa Jumala antaa rakkautensa. Ja tässä rakkaudessa meillä on sovitus synneistämme ja anteeksianto kykenemättömydestämme täyttää lain vaatimus. Jumala ei syytä meitä. Jumala ei mittaa meitä kuinka innokkaasti lahjoitamme tarvitseville tai kuinka paljon käytämme aikaamme tai voimiamme heidän hyväkseen. Jumalan vakaa tahto olisi varmasti se, että muistaisimme apua tarvitsevia, olisimme ystävällisiä ja huomaavaisia toisiimme kohtaan omasta vapaasta tahdosta, ilman pelkoa, huonoa omaatuntoa ja pakkoa. Ilman syyttävää sormea. Jos niin ei ole, välittämisestä ja auttamisesta tulee hampaat irvessä suorittamista ja suorittamista tulee uskostammekin. Kun ajattelemme Jumalan rakkautta meitä kohtaan, siinä ei ole taustalla pelko, pakko tai huono omatunto vaan aito välittäminen ja rakkaus. ”Siinä on rakkaus – Ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä ja lähettänyt Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi.” 1.Joh 4:10. Ei Jumalan olisi pakko ollut pelastaa ihmiskuntaa ja antaa poikaansa ristille meidän syntiemme tähden. Mutta Jumala halusi, se oli hänen tahtonsa.

Jumala ei lähettänyt Jeesusta keskellemme julistamaan: Kun ponnistelite kovemmin ja yritätte täyttää nämä entistä suuremmat vaatimukset, uskon tikapuita kiipeämällä lopulta pääsette ylimmälle poikkipuulle, niin siellä Jumala teidät viimein kohtaa ja kelpuuttaa yhteyteensä. Ei vaan Kristuksessa Jumala itse tulee kaikkein alimmalle porraspuulle. Armollinen Jumala kohtaa syntisen ihmisen. Laskeutuu rakkaudessaan meidän tasollemme.

Tämä sama rakkaus Jumalalla on edelleen meitä kohtaan. Ei ole pakko, mutta kun vain on niin, että Jumala ei ole lakannut rakastamasta ihmistä, ei hän ole jättänyt meitä aivan oman onnemme nojaan

tuuliajolle. Vaikka me emme hänen lapsinaan ole missään tapauksessa mallioppilaita, emme toimi oikein, rikomme jatkuvasti lähimmäistä vastaan ja Jumalaa vastaan, silti hän puhuttelee ja lähestyy meitä armahtavalla äänellä ja on valmis antamaan anteeksi. - Sanotaan, että lapsi on vanhemmilleen oma rakas lapsi olipa tämä millainen tahansa. Joutuipa tämä elämässä millaisiin ongelmiin tahansa. Isä ja äiti näkevät lapsessa itsensä. Ja vaikka eivät näkisi, näkevät kuitenkin kasvatuksensa tuloksen. Rakkaus antaa anteeksi. Jumala isänä näkee meissä lapsissaan jotakin itsestään. Jumalan rakkaus peittää paljotkin synnit. Sillä Jumalan perusasenne ihmistä kohtaan on rakkaus. Samoin lapsi ei osaa selittää, miksi hän virheistään ja rikkomuksistaan huolimatta rakastaa vanhempiaan, eikä heitä pelkää. Se tapahtuu siksi, että lapsi saa joka päivä kokea vanhempiensa rakkautta, ehkä hyvyyttäkin, vaikka hän sen vain harvoin huomaa. Samalla tavalla me kaikki olemme lapsia Jumalan edessä. Koemme rakkauden, vaikka sitä harvoin tietoisesti huomaamme. Kuitenkin luotamme häneen rakastavana Isänä.

Rakasta Herraa Jumalaasi ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi. Jos käy niin, että vihaamme itseämme, emme pysty rakastamaan muitakaan. Jos näemme itsemme aina huonona ja kelvottomana, emme näe rakkauttakaan. Jumala antaa meille arvon ihmisinä, luotuina ja lunastettuina. Sitä meidän ei tarvitse ansaita omilla teoillamme, hyvällä asemalla tai menestyksellä elämässä. Jumalan sanat ja teot ovat yhteneväiset. Niissä ei ole sitä inhimillistä vivahde-eroa, mikä meillä ihmisillä on. Rakkauden kaksoiskäsky velvoittaa meitä samaan perusasenteeseen, mikä Jumalalla on meitä kohtaan. – ”Me olemme oppineet tuntemaan Jumalan rakkauden kaikkia meitä kohtaan ja uskomme siihen. Jumala on rakkaus. Se joka pysyy rakkaudessa pysyy hänessä.” 1.Joh. 4:16.